

ת"פ 19123/05/21 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד פלוני

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 19123-05-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני מאשימה נגד נאשם
כבוד השופטת שוש שטרית
מדינת ישראל - תביעות נגב
פלוני ע"י ב"כ עוה"ד יאיר פולדש
החלטה

1. הנאשם עותר להתיר לו לחזור בו מהודאתו בעובדות כתב האישום וביצוע עבירה של איומים, שנתנה במסגרת הליך גישור שהתקיים ביום 19.7.21 בפני כב' השופטת טל לחיאני שוהם. במסגרת הליך הגישור הגיעו הצדדים להסדר דיוני בגדרו תוקן כתב האישום, הנאשם הודה בעבירת איומים, אותה ביצע כלפי מי שהייתה גרושתו (להלן: המתלוננת) עמה התגורר באותה עת.

2. על פי העובדות בהן הודה הנאשם, בתאריך 08.05.21 סמוך לשעה 22:00, בזמן שהמתלוננת ישנה, ניגש אליה ואיים עליה בכך שלחש באוזנה "אני ארצח אותך", בכוונה להפחידה או להקניטה. במסגרת הדיון הנ"ל, התבקש שירות המבחן להגיש תסקיר לעונש בעניינו של הנאשם.

3. בתסקיר הוגש ביום 21.12.21 סוקר השירות בקורות חייו ומאפייניו של הנאשם ובסופם של הדברים בא **בהמלצה להטיל עליו ענישה שיקומית טיפולית בדמות צו מבחן למשך שנה**, במהלכה ימשיך הנאשם השתלבותו בטיפול במרכז למניעת אלימות במשפחה בבאר שבע. **בנוסף, המליץ השירות להימנע מהשתת עונש בדמות של"צ ולהאריך את המאסר על תנאי התלוי נגדו**, ונימק בהשלכות שהייתו הממושכת של הנאשם במעצר בית המחייבת אותו כיום להקדיש מירב זמנו לעבודה לצד ההליך הטיפולי שיהיה בו לסייע לו לאמץ דפוסי התנהגות נורמטיביים במערכת הזוגית.

3. בהמשך לאמור, נקבעו למעלה מ 5 מועדים לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש. הנאשם לא התייצב ל 3 דיונים והוצא צו הבאה נגדו. אשר לבאת כוחו, זו נעדרה מ 2 דיונים בשל מצב רפואי.

הדיון שהתקיים ביום 2.11.22, נועד לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש, אולם אלה לא נשמעו לאחר שנעתרתי לבקשת ב"כ הנאשם, עוה"ד צרפתי, **להפנות בשנית** את הנאשם לשירות המבחן על מנת שיגיש תסקיר משלים לאחר שיובאו בפניו נסיבות חדשות שלטענת הנאשם נוצרו. דיון נוסף נקבע ליום 15.02.23.

בתסקיר משלים מיום 13.02.23 נמצא היפוכה של מגמה עת ציין השירות כי הנאשם לא לוקח אחריות למעשיו, וכי נוכח

עמדתו הנחרצת לפיה לא ביצע עבירה ואין כל בעיה בהתנהלותו, והוא עומד לדין בגין עבירה שלא ביצע נוכח שגרונתו העלילה עליו - אין בידי השירות לבוא בהמלצה טיפולית שקומית לרבות ביחס למאסר על תנאי העומד לחובת הנאשם.

בדיון מיום 15.02.23, באמצעות ב"כ עוה"ד צרפתי, עתר הנאשם להתיר לו לחזור מהודאתו. באת כוחו טענה לקשיים בייצוג נוכח אי הבנה ביניהם: **"הנאשם אומר שהוא רוצה לחזור בו מהודאתו הוא אמר לי את זה גם בדיון הקודם. הנאשם טוען פעם אחר פעם בפניי ובפני שירות המבחן כי לא ביצע את המעשים ומדובר בהפללה של המתלוננת כנגדו..."**

המאשימה התנגדה בתוקף לבקשה וטענה כי הנאשם מלא פיו מים במהלך 5 דיונים שהתקיימו בעניינו וכי רק לאחר קבלת התסקיר השני שהוגש לבקשתו ונמצא שלילי, הוא מבקש לחזור בו מהודאתו. עוד טענה להעדר נימוקים מיוחדים ולחלוף הזמן ממועד הודאתו ועד למועד בו העלה בקשתו לראשונה בפני בית המשפט, וחזרה על הטענה כי המניע להתזמן בהעלאת הבקשה מדברים בעד עצמם ועל כן יש לדחותה.

הנאשם מצדו טען כי במעמד הליך הגישור שהתקיים בחודש יולי 2012 הוא סרב להודות בכתב האישום המקורי שתוקן, וכי גם לאחר התיקון סרב להודות בעבירת האיומים, אולם לבסוף נכנע נוכח: **" אמרו לי שנסגור את זה בהמשך, התובעת והסנגורית"**. והוסיף **" אני לא עשיתי לה שום דבר בגלל זה הורידו את החלק הזה. אני גם לא איימתי עליה"**.

נוכח הדברים האמורים, ועל רקע מחלוקת מהותית בין הנאשם לבאת כוחו, שוחררה עוה"ד צרפתי מייצוג הנאשם, ובהסכמתו מונתה הסנגוריה הציבורית לייצגו.

בפתח הדיון שהתקיים ביום 20.06.23 חזר ב"כ הנאשם, עוה"ד יאיר פולדש, המייצג מטעם סנגוריה הציבורית, על בקשת הנאשם להתיר חזרתו מהודאתו, קודם שיטענו הצדדים לעונש. בנימוקי הבקשה, טענת הנאשם לחפותו כבר בחקירתו במשטרה, בהמשך במהלך העימות מול המתלוננת עמדתו אצל שירות המבחן כנלמד מהתסקרים שהגיש, לרבות מדברי באת כוחו דאז וכנלמד בפרוטוקול הדיון מיום 15.02.2023, שם היא מדווחת לבית המשפט כי הנאשם טען בפניה פעם אחר פעם כי לא ביצע את המעשים בהם הודה. לטענת הסנגור, הפעם הראשונה והיחידה בה הנאשם מודה במעשים המיוחסים לו הייתה במסגרת הליך גישור ביום 19.07.2021, וגם אז לא היה שלם עם הודאתו. מכאן הפנה לע"פ 5622/03 פלוני נ' מדינת ישראל, שם נתנה התייחסות למועד העלאת הבקשה לחזרה מהודאה, ובין היתר, ניתן להתיר חזרה גם לאחר שניתן גזר הדין ובעוד שבמקרה הנדון ההליך מצוי בשלב של הטיעונים לעונש, מה שיש בו ללמד כי אין מדובר בקידום מניע ובתכסיס. לדידו של הסנגור, האמור בנוסף לעובדה כי הנאשם הכחיש את המעשים במהלך חקירתו במשטרה ובהמשך אצל שירות המבחן נותן משנה תוקף לכך כי "זעקת הנאשם לחפותו הינה כנה" ויש לאפשר לו לעשות כן בהתאם להוראות סעיף 153 א לחסד"פ.

בהתייחסו לזמן שחלף ולזה שידרש לניהול התיק, ציין בעובדה כי מדובר "בתיק קטן" אשר במסגרת ניהולו ניתן לשמוע את פרשת התביעה, ההגנה וסיכומי הצדדים בדיון אחד.

הנאשם הוסיף וטען כי הגם שהודה בפני בית המשפט בביצוע עבירת האיומים כמיוחס לו בכתב האישום המתוקן, אולם

עשה כן לאורש "עורכת הדין אמרה לי "תודה בזה" אני אמרתי לה שלא עשיתי כלום והיא אמרה לי אל תדאג. מתחילת הדיונים היה בינינו נתק. אני רוצה להוסיף שהיא לא מלווה אותי מהתיק הזה רק והיא עורכת דין תותחית ולא יכולתי לעמוד מולה ולהתעקש. כשאני עושה משהו אני מודה. אני יודע אני לא מפחד מהאמת, אם עשיתי צריך לשלם".

ב"כ המאשימה חזרה על טיעוניה.

4. לאחר שחזרתי ועיינתי בכלל הדיונים מראשית ההליך המשפטי, חזרתי לעיין בתסקירי שירות המבחן וטיעוני הצדדים לרבות הפניותיהם בתימוכין, מצאתי לנכון להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו.

סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1952 קובע כי חזרה מהודאה אפשרית בכל שלב של המשפט, ברשות מבית המשפט שתינתן רק מטעמים מיוחדים שירשמו. בע"פ 635/05 אמג'דת דענא נ. מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 11 לפסה"ד מיום 26.11.07- פרט בית המשפט בטעמים המיוחדים, ובין היתר:

" [...] שיקול נוסף התומך במתן היתר לנאשם לחזור בו מהודייתו הוא "רצונו הכן והנחוש של המערער לנסות להוציא לאור את צדקתו", וההשלכות של ההרשעה על שמו הטוב ועל עיסוקו (ע"פ 3754/91 מדינת ישראל נ' סמחאת, פ"ד מה (5) 798, 802-803, מפי השופט נתניהו; וראו גם דברי השופט גולדברג, עמ' 802-800). עוד נקבע בפסיקה, כי שקילת האפשרות להתיר חזרה מהודיה צריכה להיעשות בכל מקרה ומקרה על פי מכלול נסיבותיו, כאשר רשימת "הנימוקים המיוחדים" לכך אינה רשימה סגורה (שם, בעמ' 803).

בנסיבות המקרה שלפני עולה במובהק כי בסיס בקשתו של הנאשם לחזרה מהודיה הינו רצונו הנחוש לנסות להוציא לאור את צדקתו.

ראשית נדגיש בעובדה כי הנאשם העלה בקשתו קודם הטיעונים לעונש ולפני מתן גזר הדין, כך שיש להחיל מבחן קל יותר "ככל שבית המשפט משתכנע כי הבקשה מבוססת על רצונו הכן להילחם על חפותו, ולא על חישוב טקטי אשר נועד להשגת רווחים משניים." (רע"פ 7964/13 יוחנן רובינשטיין נ. מדינת ישראל [פורסם בנבו] פס"ד מיום 31.12.13).

שנית, למעט הודאתו בפני בית המשפט בהליך גישור קצר, נמצא כי לאורך כל ההליך הפלילי עמד הנאשם על הכחשתו את המיוחס לו, הכחשה המקבלת משמעות ממש בפני שירות המבחן בשני התסקירים שנערכו עליו, וביתר שאת בעובדה כי חרף הכחשתו עוד במהלך עריכת התסקיר הראשון,

בא השירות בהמלצה להאריך את המאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו, להימנע מהשתת עונש בדמות של"צ ולמעשה להסתפק בענישה שיקומית טיפולית בדמות צו מבחן למשך שנה.

מהתסקיר הראשון עולה כי הנאשם לא הכחיש התנהגות אימפולסיבית ופוגענית לעיתים כלפי המתלוננת, אולם לא כך ביחס לעבירות הספציפיות בשלן הועמד לדין: **"בהתייחסותו לביצוע העבירה, הוא התקשה להודות בפנינו בביצוע העבירה. הוא מסר כי סבור שישן באותה העת וכי המתלוננת העלילה עליו במטרה לפגוע בו על רק רקע המתיחות הרבה שהתקיימה בניהם באותה העת"** (פסקה שלישית, עמ' 2 בתסקיר מיום 21.12.22). עם זאת, נראה כי לאור מודעות הנאשם לדפוסיו הבעייתיים והסכמתו להשתלב בהליך טיפולי מעמיק, לצד המלצת שירות המבחן, לא נתנו כלל הגורמים דעתם להתייחסות הנאשם לביצוע העבירה והדין בעניינו המשיך בקביעת מועד לטיעונים לעונש.

בתסקיר השני, חזר הנאשם על התייחסותו לביצוע העבירות, קרי הכחיש בפני שירות המבחן את ביצועו, אם כי בפעם זו, נוכח השלכות הכחשתו על המשך ההליך הטיפולי בו החל, לא נותר לשירות המבחן, אלא לבטל המלצתו מהתסקיר הקודם וכך עשה.

כטענת ההגנה, אל מול הודאת הנאשם בהליך הגישור, נמצא הכחשתו הברורה לביצוע העבירות, כבר בחקירתו במשטרה, במהלך העימות מול המתלוננת ועד לשיחות עם שירות המבחן כמשתקף בשני התסקירים. העובדה כי הכחשת הנאשם בתסקיר הראשון "נבלעה" בגדרי הסכמתו להליך טיפולי, אינה צריכה לעמוד לחובתו עת נבחנת בקשתו לחזור מהודאה.

בכל הנוגע למניע, סבורני כי אין ממש בטענת התביעה. העובדה כי הנאשם הניח בקשתו קודם לטיעונים לעונש תוך שהוא "מוותר" על המלצה חיובית ביותר, שהסיכוי לקבלה היה גבוה - היא הנותנת.

העובדה כי הנאשם בקש לחזור אל שירות המבחן, על מנת לחדד הכחשתו בפניו, ולהביא להפסקת ההליך הטיפולי בו שולב כנגזרת של הודאתו ושיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן, בודעו כי המלצת השירות תשתנה לרעתו - גם היא הנותנת.

נמצא איפה, כי השילוב בין השלב בו מצוי ההליך הפלילי (טיעונים לעונש) לעולה מתסקירי שירות המבחן, לרבות מדברי באת כוחו הקודמת של הנאשם, עוה"ד צרפתי, מבסס היטב את המסקנה, כי אין מדובר בחישוב טקטי של הנאשם, אלא במי שמסרב להשלים עם הודאה שלדבריו נתן שלא מרצונו המלא, ואשר בכנות מבקש להילחם על חפותו.

מכלל האמור, על אף שהודה במילותיו שלו, נמצא חריג המאפשר חזרה מהודאה, על כן וכאמור, אני מתירה לנאשם לחזור בו מהודאתו.

ניתנה היום, ז' כסלו תשפ"ד, 20 נובמבר 2023, בהעדר הצדדים.